

Από την αρχή της μεταρρυθμιστικής καταιγίδας το 2010, με σκοπό την οριστική ενσωμάτωση της Ελλάδας στην ΕΕ, που με μια λέξη ονομάζουμε “Μνημόνια”, όλοι ήξεραν, και από την πλευρά των κυβερνώντων και από την πλευρά του λαϊκού-εργατικού κινήματος, ότι θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο οι μεν κυβερνώντες να πετάξουν τον κόσμο έξω από τα σπίτι που διαμένει, οι δε εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, αγρότες, να παραδώσουν το σπίτι των οικογενειών τους.

- Επίσης ήταν από την αρχή γνωστό και στους κύκλους των eurogroup-δανειστών, αλλά και τις ελληνικές μνημονιακές κυβερνήσεις, ότι το βάρος του χειρισμού του προβλήματος “πλειστηριασμός-κατάσχεση-έξωση” έπεφτε κατά κύριο λόγο στους ντόπιους πολιτικούς, μιας και έπρεπε να περάσουν αυτή τη μεταρρύθμιση που αφορά την αγορά ακινήτων, μέσα από τις συμπληγάδες των ιστορικών-ηθικών-οικονομικών παραγόντων που συνδέουν τη “στέγη” με τη συνείδηση των εργαζομένων-συνταξιούχων-αγροτών στη χώρα μας.

Για το eurogroup-δανειστές, τα πράγματα είναι “απλά” και απολύτως κυνικά: -δεν μπορείς να έχεις ιδιόκτητη στέγη, αν δεν ανήκεις στην αστική τάξη και τα ανώτερα τμήματα των μεσαίων στρωμάτων. Για 2 λόγους. Ο πρώτος είναι ότι η πλειοψηφία των ακινήτων-στέγης αφορά τη διαβίωση της πλειοψηφίας του εργαζόμενου λαού, άρα μπορεί να είναι εμπόρευμα με κινητικότητα και ο δεύτερος λόγος είναι, ότι ακριβώς επειδή πρόκειται για τα σπίτια που διαμένουν οι εργαζόμενοι, το αίσθημα της ιδιοκτησίας εμποδίζει την πλήρη παράδοσή τους στη λογική των μεταρρυθμίσεων που κρίνουν αναγκαίες οι Τράπεζες, οι Βιομήχανοι, οι εμπορικοί κολοσσοί και η νομενκλατούρα του φιλελευθερισμού. Όλοι αυτοί θέλουν τον εργάτη “γυμνό”, σκέτο, όπως τον περιέγραψε ο Μάρξ: να έχει μόνο τα χέρια του, ή μόνο τις γνώσεις του ή και τα δύο. Τίποτε άλλο.

-Περνώντας το πρόβλημα δια μέσου των κυβερνήσεων της περιόδου 2010-2018, να μην ξεχνάμε το ρόλο της κάθε μιας, στην εξέλιξη του προβλήματος:

2009-ΠΑΣΟΚ,Γιώργος Παπανδρέου: -Με το νόμο Κατσέλη θεσπίζεται η ιδιωτική πτώχευση. Δηλ. η πτώχευση των φυσικών προσώπων. Ο νόμος αυτός, έθεσε τη βάση ιδεολογικά και νομοθετικά-τεχνικά για να ανοίξει ο δρόμος της αρπαγής των σπιτιών των λαϊκών κοινωνικών ομάδων.

2011-Κυβέρνηση Λ. Παπαδήμου με ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΛΑΟΣ: Ιδρύονται οι εισπρακτικές εταιρείες, οι οποίες αναλαμβάνουν για λογαριασμό των τραπεζών εισπράξεις οφειλών από δάνεια. Στις τάξεις των απλών ανθρώπων αρχίζει και δημιουργείται μια νέα ατμόσφαιρα. Πίεση. Απολύσεις, λουκέτα, μειώσεις μισθών και συντάξεων και ταυτοχρόνως ανελαστικές απαιτήσεις πληρωμών υποχρεώσεων. Πως όμως;

2012-Κυβέρνηση Σαμαρά με ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ: Μαζί με όλα τα προηγούμενα, ανοίγει για τα καλά το θέμα της δημόσιας περιουσίας, ενώ δημιουργείται το νομοθετικό πλαίσιο για τη δημιουργία εταιρειών διαχ/σης δανείων. Μπαίνει στην ημερήσια διάταξη ο όρος “κόκκινα δάνεια” ως απαίτηση των δανειστών. Αρχίζουν δειλά-δειλά κάποιοι πλειστηριασμοί από τις τράπεζες, οι οποίοι δεν προχωράνε, μιας και το κίνημα κατά των πλειστηριασμών, ήταν ήδη συγκροτημένο.

Ωστόσο όλο το πακέτο που αφορά τους στόχους των eurogroup-δανειστών, εγχώριας πλουτοκρατίας και τραπεζών, μπαίνει στην ημερήσια διάταξη: Αλλαγή του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, τροποποίηση της νομοθεσίας για τους πλειστηριασμούς, Εφαρμογή του Κώδικα Δεοντολογίας για την “συναλλακτική

συμπεριφορά” των οφειλετών, ανοιχτή συζήτηση των τραπεζών για την αναγκαστική είσπραξη οφειλών από δανειολήπτες.

-2015-2016-2017: Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Οι εργαζόμενοι, οι ατομικά απασχολούμενοι, οι συνταξιούχοι και οι αγρότες βρίσκονται μπροστά στο ακατανόητο. Η κυβέρνηση που ζήτησε την ψήφο τους για να μη γίνουν όλα τα παραπάνω, ολοκληρώνει όλες τις εκκρεμότητες των προηγούμενων κυβερνήσεων και θέτει την ελληνική κοινωνία μπροστά στο θέμα που λέγεται «Ηλεκτρονικός Πλειστηριασμός», πράγμα που αποτελεί ταυτοχρόνως, αρπαγή, τιμωρία και εξευτελισμό κάθε προϋπάρχουσας έννοιας δικαίου. Είναι σαφές, ότι αυτήν ειδικά την κυβέρνηση, δεν πρόκειται να τη συγχωρήσει κανείς. Πρέπει άμεσα να παραιτηθεί.

Όχι γιατί η όποια άλλη κυβέρνηση θα κάνει κάτι διαφορετικό, αλλά γιατί αυτή η κυβέρνηση μιλάει εξ’ονόματός μας. Αυτό πρέπει να σταματήσει και να μην επαναληφθεί με οποιαδήποτε άλλη μορφή.

Και το κίνημα, αξιοποιώντας τη σκληρή πείρα που απέκτησε όλα αυτά τα χρόνια, ήρθε η ώρα να κατανοήσει, ότι εδώ που φτάσαμε, από τις κυβερνήσεις πλέον δεν ζητάμε τίποτα. Απαιτούμε και στέλνουμε τελεσίγραφα. Κι’ όποιος αντέξει.